

Sygn. akt I C 2246/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Anna Anduła-Dzikowska

Protokolant: Marta Florczyk

po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 2017 roku w Zgierzu na rozprawie

sprawy z powództwa **B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G.**

przeciwko **R. I.**

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G. na rzecz R. I. kwotę 2.417,00 (dwa tysiące czterysta siedemnaście 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 2246/16

UZASADNIENIE

W dniu 16 sierpnia 2016 roku B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty wniósł pozew przeciwko R. I. o zapłatę kwoty 6.459,11 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 6.309,46 złotych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych. W uzasadnieniu powód podniósł, że w dniu 30.10.2007 roku D. I. (ojciec pozwanego) zawarł umowę o kredyt gotówkowy nr (...) z (...) Bankiem S.A.. Zobowiązanie wynikające z przedmiotowej umowy nie zostało spłacone przez kredytobiorcę w terminie, wobec czego Bank wypowiedział umowę kredytową z dniem 02 listopada 2009 r i wezwał go do zapłaty zaległości. Następnie na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności zawartej w dniu 31 maja 2011 roku (...) Bank S.A. przeniósł na rzecz powoda wierzytelność przysługującą wobec kredytobiorcy. Pismem z dnia 02 września 2011 roku powód poinformował kredytobiorcę o dokonanej cesji wierzytelności oraz wezwał go do uregulowania zaległych zobowiązań. Kredytobiorca – D. I. (ojciec pozwanego) zmarł w dniu 24 lipca 2012 r. Po powzięciu informacji o śmierci a powód skierował wezwanie od zapłaty do pozwanego R. I., informując go równocześnie o dokonanej cesji wierzytelności długu jego ojca, na które pozwany nie odpowiedział. W pozwie powód zaznaczył, iż zgodnie z jego wiedzą dotychczas nie toczyło się postępowanie o nabycie spadku, w skład którego wchodzi wierzytelność, o której zapłatę wystąpił z pozwem w przedmiotowej sprawie. Na dochodzoną pozwem kwotę w wysokości 6.459,11 złotych składają się kwota 5.493,13 złotych wierzytelności nabytych w drodze umowy cesji wierzytelności, w tym 2.926,30 złotych tytułem kapitału powiększona o kwotę skapitalizowanych na dzień wniesienia pozwu odsetek za opóźnienie naliczonych na dzień wniesienia pozwu.

(pozew - k. 2-4)

Na ostatnim terminie rozprawy dniu 08 lutego 2017 stawił się pełnomocnik pozwanego, który nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie, podnosząc zarzut braku legitymacji biernej pozwanego, nieudowodnienie roszczenia oraz jego przedawnienie.

(protokół rozprawy z dnia 08.02.2017 r. – k. 81)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 października 2007 roku ojciec pozwanego D. I. zawarł z (...) Bankiem S.A. z siedzibą w W. umowę o kredyt gotówkowy nr (...), na podstawie której Bank udzielił pozwanemu kredytu na cele konsumpcyjne w kwocie 4.991,90 złotych na okres od dnia 30 października 2007 roku do dnia 30 października 2012 roku. Pozwany zobowiązał się spłacić kredyt w 60 równych ratach kapitałowo – odsetkowych płatnych do 30 dnia każdego miesiąca w wysokości 152,57 złotych.

(okoliczność bezsporna, a ponadto kserokopia umowy kredytu gotówkowego – k. 17-18)

Dnia 26 kwietnia 2011 roku (...) Bank S.A. z siedzibą w W. zawarł z powodem umowę cesji w formie pisemnej z podpisami notarialnie poświadczonymi w dn. 21 czerwca 2011 roku, na mocy której powód nabył między innymi wierzytelności wymienione w wyciągu z załącznika nr 1 do umowy tj. wierzytelność wobec pozwanego. Przeniesienie wierzytelności następowało w dniu, w którym cena sprzedaży została zapłacona przez nabywcę. Dniem przeniesienia wierzytelności był dzień zapłaty przez powoda, tj. dzień 31 maja 2011 roku. Dłużnik został zawiadomiony o przelewie pismem z dnia 02 września 2011 roku.

(poświadczona za zgodność z oryginałem kopia umowy cesji wraz z aneksami oraz wyciągiem z załącznika nr 1 do umowy – k. 11 – 13, poświadczenie podpisów – k. 12, zawiadomienie o przelewie z dnia 02.09.2011 r.- k. 42)

W dniu 24 lipca 2012 roku zmarł kredytobiorca D. I..

(okoliczność bezsporna)

Pismem z dnia 16.03.2015 r. Sekretariat Sądu Rejonowego w Zgierzu I Wydział Cywilny poinformował, iż wobec pozwanego nie toczyły się w tutejszym sądzie postępowania o stwierdzenie nabycia spadku, ani też nie były składane oświadczenia o przyjęciu/odrzuconiu spadku.

(okoliczność bezsporna, a ponadto kserokopia pisma SR w Zgierzu z dn. 16.04.2015 r.- k. 14-15)

Pismami z dnia 02 kwietnia 2014 r., 03 kwietnia 2014 r. oraz 21 kwietnia 2015 r. powód poinformował pozwanego o istnieniu zadłużenia oraz o zamiarze złożenia wniosku do sądu o stwierdzenie nabycia spadku, w celu ustalenia spadkobierców po zmarłym D. I.. Pismem z dnia 05 maja 2016 r. powód wezwał pozwanego do dostarczenia dokumentacji spadkowej przy tym informując, iż w przypadku nabycia przez pozwanego spadku po zmarłym dłużniku pismo należy traktować jako wezwanie do zapłaty

(korespondencja powoda – k. 43-46)

Do pozwu powód załączył wyciąg z ksiąg rachunkowych na dzień 12 lipca 2016 r. w celu wykazania aktualnego zadłużenia wynikającego z długu po D. I..

(wyciąg z ksiąg rachunkowych – k. 4)

Powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie dokumentów prywatnych przedłożonych przez powoda. Pozwany kwestionował legitymację procesową pozwanego dochodzenia roszczenia objętego pozwem wskazując na to, iż materiał dowodowy zgromadzony w sprawie w żaden sposób nie wykazał przejścia długów spadkowych D. I. na pozwanego. Ponadto strona pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczeń wskazując, iż strona powodowa w

żaden sposób nie wykazała, aby w przedmiotowej sprawie od dnia wypowiedzenia umowy kredytu bankowego, tj. od dnia 02 listopada 2009 roku nastąpiło przerwanie biegu terminu przedawnienia.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Powód wywodził swoje roszczenie z umowy o kredyt konsumencki zawartej przez (...) Bank S.A. z siedzibą w W., jako przedsiębiorcy z D. I. (ojcem pozwanego), jako konsumentem.

Ogólne uregulowanie umowy kredytu zawiera art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. 1997 nr 140 poz. 939 z późn. zm.), zgodnie z którym, przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Natomiast za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, którą kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi (art. 3 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, Dz. U. 2011 nr 126 poz. 715 z późn. zm.).

Powód dochodził roszczenia jako nabywca wierzytelności.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.).

Na uwzględnienie zasługiwał zarzut braku legitymacji czynnej pozwanego oraz zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem.

Strona pozwana nie wykazała bowiem, aby pozwany wstąpił w drodze sukcesji generalnej w prawa i obowiązki zmarłego D. I.. To, że R. I. jest synem zmarłego pożyczkobiorcy nie oznacza automatycznie, że jest jego spadkobiercą. Na powyższą okoliczność strona powodowa nie przedstawiła dowodu w postaci prawomocnego stwierdzenia nabycia spadku po D. I. tudzież aktu notarialnego zawierającego akt poświadczenia dziedziczenia.

Przystępując do rozważań w zakresie zarzutu przedawnienia podnieść należy, że okolicznością niesporną jest, iż na podstawie art. 118 k.c. roszczenia powoda, jako związane z działalnością gospodarczą – przedawniały się z upływem trzech lat. Okres trzech lat minął dla wszystkich rat (w tym także ostatniej, płatnej do 30 października 2012 r.) – przed wytoczeniem powództwa (w okresie 3 letnim dla każdej z rat), które miało miejsce 12 lipca 2016 roku.

W realiach rozpoznawanej sprawy nie wystąpiła żadna okoliczność, która skutkowałaby przerwaniem biegu przedawnienia ze skutkami dla powoda, przynajmniej zaś taka, którą on wykazał. Co prawda w uzasadnieniu pozwu nadmienił, iż poprzedni wierzyciel wystawił na powyższą wierzytelność Bankowy Tytuł Egzekucyjny, następnie zaś opatrzony klauzulą wykonalności i przekazany do egzekucji, jednakże okoliczności te nie znalazły żadnego dowodu na ich poparcie w dostarczonym materiale dowodowym.

Podkreślić należy, że wszczęcie postępowania egzekucyjnego przez cedenta na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności przerwało bieg terminu przedawnienia roszczenia wynikającego z zawartej umowy kredytu gotówkowego. Należy mieć jednak na uwadze, iż przerwanie biegu przedawnienia nastąpiło tylko w stosunku do banku - poprzedniego wierzyciela, a nie w stosunku

do powoda jako nabywcy wierzytelności. Do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy bowiem identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność podmiotu, na rzecz którego dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana.

Sąd Rejonowy przede wszystkim podziela, jednoznaczny pogląd wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z 29 czerwca 2016 r. (III CZP 29/16, Wyd. Lex nr 2067028), że nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Przy czym pogląd taki jest kontynuacją już wcześniejszej linii orzecznictwa (wyrok Sądu Najwyższego, z uzasadnieniem, z 19 listopada 2014r., II CSK 196/14, OSNC 2015r., nr 12, poz. 145, a także uchwała Sądu Najwyższego, z uzasadnieniem, z 19 lutego 2015r., III CZP 103/14, OSNC 2015r., nr 12, poz. 137).

Niewątpliwie nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale już nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje bowiem materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Uzasadnienie i istota takiego zapatrywania sprowadza się zaś do tego, że wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, iż skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego, na podstawie powyższego tytułu, jako czynności wierzyciela – banku, prowadzące do przerwy biegu przedawnienia, dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem (zob. uzasadnienie powołanej uchwały Sądu Najwyższego z 29 czerwca 2016r. III CZP 29/16). Odmienne natomiast zapatrywanie skarżącego i jego argumentacja, w świetle powyższych rozważań, a także argumentacji zawartej w powołanych orzeczeniach Sądu Najwyższego, jest zupełnie nieprzekonujące i jako takie nie mogło prowadzić do uwzględnienia powództwa.

Mając zatem na uwadze powyższe należy wskazać, iż nawet w przypadku wykazania przez stronę powodową przeprowadzenia wcześniejszej bezskutecznej egzekucji wobec dłużnika, fakt ten pozostawałby bez znaczenia w przedmiotowej sprawie, czego jednak strona powodowa w żaden sposób nie wykazała.

Ponadto powód powinien także w sposób dostateczny wykazać wysokość istniejącego zadłużenia, jednakże na podstawie przedstawionej dokumentacji Sąd jest w stanie jedynie ustalić wysokość wierzytelności w chwili momencie cesji, tj. 5.493,13 zł, kwota skapitalizowanych odsetek wskazanych przez powoda piśmie z dn. 25.10.2016 r. nie znajduje pokrycia nawet we wskazanej w pozwie wysokości dochodzonej należności.

Reasumując, stronie powodowej nie powiodła się udowodnienie dochodzonego roszczenia i wobec powyższego Sąd oddalił powództwo inicjujące niniejsze postępowanie.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty poniesione przez stronę pozwaną składały się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2.400 złotych zgodnie z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

5 listopada 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokatów (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.).